

[Axel Sørensen.]

indført, syntes at have fået forståelse af, hvad det drejede sig om, vil ligesom mit parti fortsat yde deres bistand på dette område, og vi er villige til i et udvalg at drøfte yderligere skattemæssige lempelser af hensyn til disse menneskers økonomiske velfærd.

Den nye bestemmelse i lovforslagets § 10, er en svag begyndelse på at søge selvangivelserne indleveret tidligere end sædvanligt, idet denne paragraf bestemmer, at de regnskabspligtige, hvis regnskabsår udløber inden den 1. december, er pligtige at indsende deres selvangivelser inden udløbet af januar måned, dog første gang for skatteåret 1956—57. Jeg vil gerne takke for denne bestemmelse. Med de mange særordninger, der er, er tiden til den foreløbige ligning meget kort, og derfor har det betydning, at disse selvangivelser indgår på et så tidligt tidspunkt som muligt, og de, der afslutter deres regnskaber ved sommertid og inden 1. december, de såkaldte brudte regnskabsår, har efter mine begreber let ved at kunne imødekomme denne opfordring.

I september 1954 gennemførte vi en lov om præmiering af opsparing, hvorefter en skatteyder, der inden 1. januar 1955 har foretaget en opsparing imellem 200 kr. og 1 000 kr., kan opnå en præmie på 15 pct., forudsat at opsparingen bindes i tre år. Nu synes det ifølge det foreliggende lovforslag som om finansministeren har udvidet denne bestemmelse til også at omfatte en ægtefælles hustru. Jeg vil gerne høre, hvad den højtærede minister mener om følgende eksempler. Hvis mand og hustru foretager opsparing på bunden konto og når op til de 1 000 kr. begge to, er det da muligt at opnå den dobbelte præmiering? Eller skal det forstås således, at hvis hustruen kommer først, er det hendes præmieopsparing, det drejer sig om? Eller skal det forstås således, at det er manden, som er hovedskatteyderen, der har opnået det hele, og kan hustruen ikke komme i betragtning, selvom hun opsparer et lignende beløb? Hvis den ene ægtefælle har 400 kr. og den anden 600 kr., skal det da forstås således, at de har 1 000 kr. i fællesskab?

Disse indskudsbeløb, som forhåbentlig skal indgå i banker og sparekasser, kan jo udlånes igen. Det er rimeligt, og da der for tiden er betydelig mangel på likvide midler

i mange pengeinstitutter, kan det betyde en lettelse på visse områder. I øjeblikket er det sådan, at for at holde kassebeholdningen nogenlunde oppe må man sælge af sine fonds og tage store kurstab for at have muligheder for at tilfredsstille det lånebegær, som i øjeblikket sætter ind. Opsugningen fra statens præmieobligationer er altså gået pengeinstitutterne forbi.

Jeg skal med disse bemærkninger vende mig til noget, der ikke er nævnt i selve lovforslaget, men som angår skatteligningen. Det drejer sig om de bestemmelser, man har om ekstraordinære afskrivninger vedrørende landbruget. Jeg tænker her på den form for afskrivninger, som gennemførtes under og efter krigen. Baggrunden herfor var, at anskaffelser, der var sket under en højkonjunktur, skulle kunne bringes til afskrivning over indkomsten, forinden et prisfald påny satte ind. Da der nu er gået ca. 10 år siden krigens ophør, kan det ikke kaldes urimeligt at berøre et sådant spørgsmål.

Der hersker i øjeblikket en vis kaotisk tilstand med de mange forskelligartede afskrivningsbestemmelser. Det er en kendsgerning, at hvis inventarkøbet er stort nok, har en skatteyder disse indkøb uden udgift. I praksis betyder det, at ingen vil købe brugt inventar, brugte redskaber, fordi ekstraordinære afskrivninger ifølge loven ikke kan komme i betragtning, når det drejer sig om brugte ting. Tidligere har det mindre landbrug aftaget de brugte maskiner til anvendelse, men det kan man ikke regne med fremover, og man kan vel ikke just påstå, at landet er så godt økonomisk stillet, at det har råd til at kassere disse ting på et så tidligt tidspunkt, som de eksisterende afskrivningsregler opfordrer til. Jeg vil derfor gerne spørge, om det udvalg, der er nedsat angående afskrivningsreglerne, har tilendebragt sit arbejde. Hvis ikke, vil jeg henstille, at den højtærede finansminister anmoder om afslutning.

Man kunne tænke sig muligheden af en ændring af disse regler. Der tales om forstærket produktionsfremstød, og man kunne tænke sig en ordning med skattefri henlæggelser til produktionsfremstød af eksportmæssig karakter. En tendens i så henseende bør om muligt fremmes, og spørgsmålet bliver, om det kan ske gennem skattefri